

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1292/2025
04.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљених Данијела Ранђеловића и АА, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мине Миљковић и браниоца окривљеног Данијела Ранђеловића, адвоката Љубодрага Вуковића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К 32/24 од 08.05.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 319/25 од 04.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 04.11.2025.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мине Миљковић и браниоца окривљеног Данијела Ранђеловића, адвоката Љубодрага Вуковића, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К 32/24 од 08.05.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 319/25 од 04.09.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и повреду закона из члана 74. Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених **ОДБАЦУЈУ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу К 32/24 од 08.05.2025. године, окривљени Данијел Ранђеловић оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1.КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године, а окривљени АА због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест

месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у трајању од једне године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом на основу члана 87.став 1. у вези члана 246а став 5. КЗ према окривљеном АА је изречена мера безбедности одузимања предмета наведених у изреци пресуде, са којима ће се поступити по одредбама Закона о извршењу кривичних санкција. Окривљени Данијел Ранђеловић и АА су обавезани да сnose трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем, сходно члану 262.став 2. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 319/25 од 04.09.2025. године одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног Данијела Ранђеловића и окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су бранилац окривљеног АА, адвокат Мина Миљковић и бранилац окривљеног Данијела Ранђеловића, адвокат Љубодраг Вуковић, због повреде закона из члана 74. ЗКП, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП у вези члана 291. ЗКП и члана 68. став 1. ЗКП и члана 69. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднете захтеве, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтеви за заштиту законитости су неосновани у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду закона из члана 74. ЗКП, док су у преосталом делу недозвољени и немају прописани садржај.

Браниоци окривљених у оба захтева за заштиту законитости истичу исте повреде и образлажу истим разлозима те тако, истичући битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводе да се пресуде заснивају на доказима на којима се по одредбама овог закона не могу заснивати и то: службеној белешци сачињеној од стране овлашћених службених лица ПУ у Крушевцу од 27.07.2023. године, потврди о привремено одузетим предметима на име окр.АА број 42056/23 од 27.07.2023. године и записнику о саслушању осумњиченог АА пред ОЈТ Крушевцу КЗ 940/23 од 27.07.2023.године.

С тим у вези браниоци окривљених истичу да је потврда о привремено одузетим предметима на име окр. АА број 42056/23 од 27.07.2023. године резултат незаконитог претреса путничког аутомобила и лица, извршеног супротно одредби члана 152. став 2. у вези става 1. ЗКП, односно без претходно прибављене наредбе суда, да би потом уследило полицијско хапшење супротно одредби члана 291. ЗКП, те је након протека рока од осам часова, односно истека рока за задржавање, ухапшени АА доведен ради саслушања у својству осумњиченог пред ОЈТ у Крушевцу. Оваквим поступањем полиције и тужилаштва, супротно одредбама ЗКП и заснивањем пресуде на овако прибављеним незаконитим доказима, повређене су одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног Данијела Ранђеновића, адвокат Љубодраг Вуковић, истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд – Апелациони суд у Крагујевцу је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде Кж1 319/25 од 04.09.2025. године је дао јасне и довољне разлоге за свој став да се не ради о незаконитим доказима самим по себи, ни по начину прибављања (страна 3, други, трећи, четврти, пети и шести став и страна 4, први, други и трећи став другостепене пресуде), које разлоге Врховни суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

И по налажењу Врховног суда, правилно су нижестепени судови закључили да се у конкретном случају радило о прегледу превозног средства, путника и пртљага, у смислу одредбе члана 286. став 2. ЗКП у складу са овлашћењима полиције, а не о претресању у смислу одредбе члана 152. и 156. ЗКП, те у конкретном случају није ни била неопходна наредба суда.

Поред тога, браниоци окривљеног истичу повреду кривичног закона из члана 74. став 1. тачка 3) ЗКП, наводима да је окривљеном АА ускраћено право да контактира адвоката и породицу пре саслушања пред јавним тужиоцем, да окривљени није поучен о својим правима у смислу одредбе члана 68. и 69. ЗКП, а да окривљени мора имати браниоца уколико је задржан или је притворен, на који начин је дошло до повреде права окривљеног.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног Данијела Ранђеновића, адвокат Љубодраг Вуковић, истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд – Апелациони суд у Крагујевцу је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде Кж1 319/25 од 04.09.2025. године је дао јасне и довољне разлоге за свој став да се не ради о повреди права на одбрану (страна 5, први, други, трећи, четврти, став и страна 6, први, став другостепене пресуде), које разлоге Врховни суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

И по налажењу Врховног суда, правилно су нижестепени судови закључили да је саслушање окр. АА обављено у складу са одредбама ЗКП, имајући у виду чињеницу да се окривљени изричито изјаснио да неће ангажовати

браниоца приликом саслушања код јавног тужиоца и да ће се бранити сам и да је потписао записник без примедби, уз претходна упозорења и поуке.

Браниоци окривљених истичу и повреде закона из члана 419. ЗКП, члана 16. ЗКП, те истичу да је суд чињенично стање засновао на незаконитим доказима, да није правилно утврђено чињенично стање, на који начин указују на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Међутим, повреде закона из члана 419. ЗКП, члана 16. ЗКП и члана 440. ЗКП, сходно одредби члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених у наведеним деловима, оценио као недозвољене.

Браниоци окривљених у захтевима за заштиту законитости нумеришу битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, међутим, како браниоци у образложењу захтева уопште не указују у чему се наведена повреда састоји, то захтеви у овом делу немају прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона подразумева како опредељење о којој тачно повреди закона је реч, тако и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. Стога је Врховни суд, с обзиром да не може по службеној дужности испитивати у чему се евентуална повреда закона састоји, будући да се у складу са одредбама члана 489. став 1. ЗКП, креће само у границама поднетог захтева, односно разлога, дела и правца побијања оценио да поднети захтеви у овом делу немају законом прописани садржај.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) у вези члана 484. и 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић